

תת"ע 8351/07/22 - פאיק באבאייב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 8351-07-22 מדינת ישראל נ' באבאייב
תיק חיצוני: 16124404845

מספר בקשה: 1

לפני	כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף
המבקש	פאיק באבאייב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ").

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 01.01.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 23.05.2024.

טענות הצדדים

המבקש טען כי הקנס לא יכול להיות על שמו כיוון שלא קיבל אותו פיזית, הרכב נשוא העבירה אינו שייך לו, מעולם לא נהג בו, ומועד ביצוע העבירה הינו טרם תחילת עבודתו ב"חברה". לבקשת המבקש לא צורף תצהיר ולא צורפו אסמכתאות התומכות בטענותיו וכל שצורף היה תלוש שכר המלמד כי תחילת העסקתו בחברת "י.ד. עסקים 1986 בעמ" הינו 15.06.2022.

המשיבה ביקשה מנגד לדחות את הבקשה על הסף והוסיפה כי לא צוינה כל נסיבה מיוחדת המצדיקה את ביטול גזר הדין. עוד הוסיפה המשיבה כי משזומן המבקש כדין ולא התייצב לדיון בענייננו, אין לו אלא להלין על עצמו.

המסגרת הנורמטיבית לדין בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 **אלטורי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המאשימה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

תחילה יודגש כי המבקש לא תמך את טענותיו בתצהיר והבקשה הוגשה בחריגה מסד הזמנים הקבוע בחוק. די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף.

עיון בתיק בית המשפט מעלה כי פסק הדין נמסר לידי המבקש ביום 10.01.2024; כאשר המבקש לא הצביע על טעם כלשהו המצדיק את השיהוי בהגשת הבקשה על ידו.

למעלה מן הצורך, בחנתי את טענות המבקש לגופו של עניין, וגם בהן אין כדי להצדיק את קבלת הבקשה וביטול פסק הדין.

המבקש אינו טוען כי לא ידע על מועד הדיון ואינו מצביע על סיבה כלשהו אשר בעטיה לא התייצב לדין שנקבע. העובדה כי הוגשה בקשה להישפט על ידי המבקש סותרת את טענתו לפיה "לא קיבל את הקנס פיזית". יתירה מזו, מקום שמדובר מלכתחילה בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקש עצמו, שומה עליו היה לעקוב אחר מועד הדיון אשר ייקבע, ולהתייצב אליו לצורך העלאת טענותיו במועד.

זאת ועוד, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי ההזמנה לדין חזרה בציון "לא ידוע במען", אולם ההזמנה נשלחה לכתובת אשר נרשמה על ידי המבקש עצמו במסגרת בקשתו להישפט. משכך, ומשלא טרח המבקש לעדכן את כתובתו במשרד הפנים, אין לו אלא להלין על עצמו. לעניין חובת אדם לעדכן את כתובתו במשרד הפנים ראה רע"פ 2096/07 **כוכבי נ' מדינת ישראל**, 1.5.2007; רע"פ 1673/15 **אלזיאדנה נ' מדינת ישראל**, 16.6.2015; רע"פ 8626/14 **סמארה נ'**

מדינת ישראל, 10.2.2015); כן ראה דבריו של כב' השופט בולוס בעפ"ת 18412-02-24 **חאלדי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.03.2024).

לאור האמור לעיל, המבקש זומן כדן ולא הצביע על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנו להתייצב לדיון.

באשר לעילת עיוות הדין, הגם שהמבקש לא טען אותה מפורשות, ראיתי לנכון לבחון אותה.

המבקש העלה טענה כללית לפיה מועד ביצוע העבירה הינו עובר למועד עבודתו "בחברה" וצירף תלוש שכר. לא ניתן להבין מטענות המבקש את הקשר בין עבודתו ב"חברה" לבין ביצוע העבירה ברכב אשר רשום על שמו. זאת ועוד, ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם** (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

לאור האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ח' סיוון תשפ"ד, 14 יוני 2024, בהעדר הצדדים.